

2. po Veľkej noci – 26.4.2020

Požehnanie

Táto – 2. nedeľa po Veľkej noci – je nedeľou dobrého Pastiera. Keď Ježiša takto biblicky pomenujeme, vyvoláva to v nás pocit istoty, starostlivosti a vedenia na našej ceste týmto svetom. V Ježišovi Kristovi máme teda takého Pastiera, na ktorého schopnosti sa môžeme spoľahnúť. Preto Vám prajem pevnú dôveru, že On je Ten, ktorý je Vaším Pastierom, On nech Vás vedie po správnych cestách a napája vás čerstvými vodami svojho slova. Požehnaný nový týždeň života Vám praje Mgr. Martina Gdovinová, zborová farárka Vlachovo-Gočovo.

„*Len dobrota a milosť budú ma sprevádzať po všetky dni môjho života a bývať budem v Tvojom dome, Hospodine, dlhé časy*“ (Ž 23).

Ján 21:4-6 „*Už na úsvite stál Ježiš na brehu, ale učeníci nevedeli, že je to Ježiš. Riekol im Ježiš: deti, či máte niečo zjesť? Odpovedali Mu: nemáme. A On im riekol: spustíte sieť napravo od lode a nájdete. Spustili teda a ani ju nevládali vytiahnuť, pre množstvo rýb*“.

Bratia a sestry!

Už ste v živote niekedy kapitulovali? Ocitli ste sa v situácii, keď už nič nepomáhalo, nič sa nedalo robiť a najlepší postoj bola rezignácia? Už ste sa cítili nepotrebné, neužitočné, menejcenne a to vo vás vyvolávalo frustráciu, ktorá vás oberala silu k životu? Niektorí z nás to prežívajú intenzívnejšie a iní to zas zvládajú lepšie. Ale **všetci sme z času na čas životom prítlačení k múru a nemôžeme sa nadýchnuť ani pohnúť. Tak ráno vstávame a tak si večer líhame spať (či už je dôvod toho choroba, smrť, opustenosť, nepochopenie, nemožnosť zmeniť život, práca, vzťahy alebo čokoľvek iné). Lenže, ono sa to jedného rána môže zmeniť (hoci vôbec tá zmena nemusí prísť ráno).**

Po všetkom, čo učeníci Ježiša zažili v posledných dňoch a hodinách, po všetkom tom negatívnom, čo ich stretlo, po zvláštnom zjavení Krista v dome, kde boli zatvorení, nevedeli, čo so svojim životom urobia ďalej. Možno sa zamýšľali nad tým, aká je Božia vôľa, čo majú robiť, či sa majú vrátiť ku svojej pôvodnej práci a štýlu života alebo majú hľadať nové cesty... Jednoducho nevedeli, čo ďalej. Táto situácia, v ktorej sme sa my ocitli, je tak trochu podobná tej ich. Niečo by sa malo zmeniť, ale vieme ako na to? Vieme, čo je potrebné zmeniť? Aká je Božia vôľa a čo od nás Pán Boh očakáva? Ocitli sme sa v rozpore, v akom boli aj učeníci, blížime sa k brehu, ale netušíme, čo nás tam čaká. Jedno je však isté: keď vystúpime z lode, musíme sa nejak rozhodnúť a nejak svoj život musíme usmerniť.

Učeníci nič nechytli. Nielen že nemali čo jesť, ale dokonca sa im potvrdilo, že nie sú na nič súci. Celý príbeh sa však mení jednou podstatnou informáciou: „*už na úsvite stál Ježiš na brehu*“. **Iba stál, nerobil nič výnimočné, nekonal zázrak, nehovoril im o tom, čo urobili zle alebo dobre, nenapomínal ich, iba tak stál, ale Jeho prítomnosť zmenila všetko.** Učeníci ešte nevedeli, že je to Ježiš, ale ich život nadobudol iné obrátky a smer. V to skoré ráno dostali novú šancu, motiváciu svojho pozemského života i duchovného napredovania. V Biblii je skoré ráno symbolom nových začiatkov, zmeny, ktorá nepochádza od človeka, ale prichádza z Božích sfér. Hlavne v príbehu o vzkriesení je často spomínané, že o Ježišomom zmŕtvychvstaní sa všetci dozvedali zavčas ráno, keď ešte bola tma. Dokonca aj mnohí veriaci ľudia hovoria, že nové výzvy, povzbudenie, oslovenie Pánovým slovom dostali práve v ranných hodinách, vtedy keď ešte mnohí spali a oni trávili svoj čas na stíšení pred Ježišom. Tak tomu bolo aj teraz. **Učeníci musia vystúpiť zo zlyhaní, sklamaní a neistoty na breh, do života, ale už včas ráno sú tam očakávaní Ježišom Kristom.**

Je to milosť: ráno sa zobudiť. Je to obrovský dar: začínať odznova. Je to neopakovateľný pocit: že to temné, staré, môžeme zanechať tam v noci a cez deň nastúpiť novú cestu. Ved' aj v knihe Žalospěvy sa píše (3:22-23): „*Hospodinove skutky lásky neprestávajú, lebo Jeho milosrdenstvo sa nekončí. Obnovujú sa každé ráno. Veľká je Tvoja milosť*“.

Či je nedeľa alebo piatok a my ráno vstaneme, dostali sme z Božích rúk nesmierny dar. **A nielen to, že sme vstali je obrovský dôvod k radosti. Ale aj to, že nás už tam, ráno, skôr ako sme otvorili oči, čakal Pán Ježiš Kristus.** On už bol v tej budúcnosti, do ktorej sme my ešte len speli. Podobne si môžeme predstaviť aj večnosť, keď raz otvoríme oči po časnej smrti, uvidíme Jeho. Uvidíme Ho stáť na brehu a vítať nás, nie kvôli tomu, že sme nezlyhali a sme dokonalí, ale pre Jeho obrovskú milosť, ktorá sa stáva každé ráno novou. Za to treba každý deň nanovo ďakovať. Ráno, skôr ako zídeme z postele, ako prehovoríme slovo s domácimi, skôr ako sa pozrieme čo nové vo svete alebo skôr ako si urobíme raňajky či umyjeme zuby, skôr ako všetko ostatné, by sme mali urobiť jednu dôležitú vec: mali by sme sa pomodliť.

Mali by sme poďakovať Pánovi Ježišovi, že skôr ako my „vystúpime na breh nového dňa“ On nás tam už čaká a to je istota. Nevieme, čo príde zajtra, nemôžeme si byť istí, čo nás čaká o týždeň a kde budeme o pár mesiacov, ale my, ako veriaci ľudia, máme istotu, že keď otvoríme oči, už sme očakávaní Pánom Ježišom Kristom. Možno Ho nie vždy poznáme, možno si nie vždy uvedomujeme Jeho prítomnosť, ale On je tam, prítomný, blízky, plný milosti voči každému z nás. Preto každé ráno vyznajme: „*Ďakujem, Pane Ježiši, že si mojou istotou, že si už tam, kam ja ešte len idem, že sa na Teba môžem spoľahnúť*“.

Tento Pán oslovuje učeníkov ako prvý s celkom nečakanou otázkou a to oveľa skôr ako ich noha vystúpi na breh. Volá na nich: „*deti, či máte čo zjesť?*“. Oslovujem ich dôverne a pýta sa ich na celkom obyčajné potreby života – veď jedlo je to, čo každý deň potrebujeme, čo považujeme za dôležité a pritom si myslíme, že je niekedy úplne nepodstatné (lebo nielen samým chlebom je človek živý). Ježiša však zaujíma, ako sa Jeho učeníci majú a preto sa pýta na jedlo. Neviem, ako je to s vami, ale sú ľudia, ktorí, keď ich niečo trápi, málo jedia alebo nejedia vôbec. Určite platí životná múdrosť, že ak nejete, potom vám niečo je, pretože každý z nás rád je alebo to aspoň považuje za predpoklad života, teda, že človek jesť musí. Ježiš sa pýta na prízemné, ale pritom dôležité životné potreby a prihovára sa im osobne, milo, priateľsky. Hoci ešte nevedia, kto na brehu stojí, už vedia, že to nie je nepriateľ, pretože Jeho slovník je empatický a oni môžu cítiť Jeho záujem o nich. Niekedy aj my máme pocit, že Ježiš sa zaujíma o nás len v mimoriadnych situáciách alebo v duchovných otázkach, že tie každodenné „prízemné“ potreby a záležitosti, sú pre Neho nepodstatné. Nie je to však tak. **Veď On sa stará o nás, aby sme mali čo jesť a piť, aby sme sa mali do čoho obliecť, aby sme mali kde bývať a nás, ktorí nemáme núdzu, vyzýva, aby sme pomohli tým, ktorí to šťastie nemali a niečo im chýba. Ježišovi môžeme dôverovať v akejkol'vek oblasti, lebo On sa o nás stará.**

Pán Ježiš však učeníkom nekladie iba otázku, On sa rozhodol riešiť ich situáciu, keď Mu odpovedali: nemáme nič na jedenie. Vtedy Ježiš dáva učeníkom, zdatným rybárom, inštrukcie, ako a čo majú urobiť, aby chytili ryby. **Ježiš im nedáva (zatiaľ) jedlo ako dar, ako zázrak. Aj oni musia priložiť ruku k dielu.** Nepadajú im pečené holuby z neba ani nenachádzajú mannu ako svoj pokrm. Musia pracovať. Lebo to je dobré v prípade toho, kto sa nachádza v stave frustrácie a nič sa mu nedarí. Takého človeka nemôžete nechať tak, musíte ho zamestnať, aby sa neľutoval, aby sa necítil nepotrebný či nešikovný. Toho, kto prežíva trápenie, treba „zavalit“ pracou, aby sa pohol ďalej. Aj sa hovorí, že hladnému nemáš dať rybu, ale máš ho naučiť loviť ryby, tak to platí skutočne v každej oblasti. Príliš veľa voľného času nás totiž deptá a my strácame chuť do života ešte viac ako doteraz.

A tak učeníci plnia Ježišov príkaz a sú požehnaní. Dostali toľko rýb, že ich ani vyťahnuť nevládali. Ježiš nedáva odrobinky, zbytky, On plným priehrštím rozdáva svoje dary tým, ktorí hľadajú Jeho kráľovstvo a spravodlivosť, lebo všetko ostatné im Pán pridáva. Preto sa treba poobzerať okolo seba, otvoriť oči a srdce, aby sme videli, čo všetko od Pána Boha máme, čo všetko nám dáva, koľko darov od Neho prijímame. ***Omnoho viac, ako si dokážeme vymodliť, ako si dokážeme predstaviť dostávame vďaka Pánovi Ježišovi tak v telesnom, ako aj duševnom či duchovnom ohľade.*** On je Ten, kto je našim Požehnaním a v ňom máme všetko, čo potrebujeme. Len musíme mať nádej, že ráno sa to všetko obnoví a že Jeho zdroje požehnania sa nemôžu minúť. A: čo je veľmi dôležité: musíme spoznať, kto za tým požehnaním skutočne stojí. Amen.

Modlitba: *Pane náš Ježiši Kriste, ďakujeme Ti, že Tvoja milosť a láska sú každé ráno nové, že sa nemínajú, že z nich neubúda, že nie sú zastaralé alebo po záručnej dobe, ale že sú vždy nanovo v plnej miere prejavované pre každého z nás. Ďakujeme Ti, že nás čakáš v budúcnosti tohto sveta, ale aj večného života. Ďakujeme Ti, že sa na Teba môžeme spoľahnúť aj v telesných potrebách, aj v čase nedostatku a núdze. Ďakujeme Ti, že chceš, aby sme s Tebou spolupracovali a využívali všetky schopnosti a dary, ktoré máme tiež len od Teba na svoje dobro, blížnym na pomoc a Tebe na slávu. Prosíme: len nám daj v Teba dúfať a vnímať, že Ty nás neopúšťaš ani teraz a raz ani v hodinu našej smrti. Vkladáme seba, svojich blízkych, náš cirkevný zbor, náš svet do Tvojich mocných rúk a prosíme: Ty sám nás všetkých požehnaj svojou prítomnosťou dnes i naveky. Amen. Otče náš...*

Požehnanie: Hospodin nech je vaším Pastierom, aby ste v ničom nemali nedostatku. Nech vás pasie na pastvách zelených a k vodám osviežujúcim nech vás sprevádza. Na cestu života nech vám svieti Trojjediný Boh: Otec, Syn a Duch svätý, naveky požehnaný. Amen.